

KÖLÜS LAJOS

Hámot őrzök, gyöngyből kirakva

*Futok mint szél, nem kerget tatár,
ha volt is, nincs, eltűnt a határ;
száz úton megyek, oda-vissza,
hátamon üres a tarisznya,*

*viszem, mit hoztam, s ki enni kér,
jut is marad is, hogy mennyit ér,
a szolga sosem kérdi mástól,
a tűzbe néz csak, s fél magától,*

*féli istent, szót szóba fűzve,
ne lássa, tollát hová tűzte,
s fekete máglyán ég el szíve,*

*hámot őriz, gyöngyből kirakva,
csillagos ég, rudas siratja
a házsongárdi visszaúton.*

A járda

*Mint hangos film, a járda, régi híradó
kopott kópiája, gyakran megszakad,
púposodik és megnyúlik görbe háta,
kik rajta járnak, csak értük könnyörög.*

*Esőben sistereg, hóban hosszan alszik,
ha szél fúj, kifakult arcán ezüstje
fénylik, vagy éjjel porfelhőben kavarog,
és fagyban dermed szeme tükre, recseg,*

*ha rálép a telihold, sárga lámpafény
köröz felette, kerítés árnyéka
dől rá, súlyát érzi keskeny vállain,*

*ha gép harapja, és tördeli csontját,
fogatlan szájával ránk mered a vágás,
s a földkupac mutatja testét, ki vagy.*

A pillanat legyőzetik

*A pillanat legyőzetik,
a pillangó elszáll,
súlyát az idő sohasem méri,
csak nyomát leled,
melyből az ember,
míg él,
sohasem lép ki.*

Az erdő

*Farönkön ülve
az erdő: írtás,
sebhely,
málnabokrokat rejtve,
beljebb a fák közt
az erdő: fészek,
hallani az ölyvet,
ahogy tépi
a csöndet.*